

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2008

Utgiven i Helsingfors den 30 december 2008

Nr 976—982

INNEHÅLL

Nr		Sidan
976	Lag om ändring av kommunikationsmarknadslagen	2997
977	Lag om ändring av 2 och 3 § i lagen om ädelmetallarbeten	2999
978	Lag om ändring av 2 § i lagen om apoteksavgift	3000
979	Lag om obligatorisk lagring av läkemedel	3001
980	Lag om ändring av 7 § i barnbidragslagen	3008
981	Lag om ändring av lagen om service och stöd på grund av handikapp	3009
982	Lag om ändring av 4 § i lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården	3012

Nr 976

Lag

om ändring av kommunikationsmarknadslagen

Given i Helsingfors den 19 december 2008

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i kommunikationsmarknadslagen av den 23 maj 2003 (393/2003) 70 §, sådan den lyder i lag 26/2006, och
fogas till lagen en ny 64 a § som följer:

64 a §

Användarens rätt att hålla sig informerad om avgifterna

Ett teleföretag som är verksamt i ett mobilnät ska avgiftsfritt erbjuda användaren möjlighet att hålla sig informerad om storleken av de avgifter som användningen av anslutningen föranleder.

70 §

Uppbindning

Det är tillåtet att vid köptillfället binda ihop avtalen om en terminal och en anslutning till mobilnätet på ett sådant sätt att detta

påverkar nyttigheternas försäljningspris (*uppbinding*). Teleföretaget ska tillhandahålla användaren motsvarande kommunikationstjänster också utan terminal.

Uppbinding är förbjuden när det gäller avtal om GSM-mobilnätsanslutningar, om det inte är fråga om uppbinding mellan en anslutning och en bordstelefon, en larmtelefon eller någon annan motsvarande telefon i GSM-mobilnätet som används för ett annat syfte än en sedvanlig mobiltelefon.

I marknadsföringen ska, utöver de uppgifter som avses i 2 kap. 4 § i konsumentskyddslagen (38/1978), också uppges de totala merkostnader som konsumenten orsakas av uppbindingen.

I samband med uppbinding får teleföretaget teckna ett tidsbegränsat abonnemangsav-

RP 109/2008
KoUB 18/2008
RSv 194/2008

tal på högst två år med en konsument. Erbjuder teleföretaget ett abonnemangsavtal på längre tid än 12 månader, ska konsumenten erbjudas möjlighet att ingå ett tidsbegränsat abonnemangsavtal på 12 månader.

En konsument har rätt att säga upp ett tidsbegränsat avtal så att det upphör två veckor efter uppsägningen, om han eller hon, huvudsakligen utan att själv vara orsak till det, råkat i betalningssvårigheter till följd av en svår sjukdom, arbetslöshet eller någon annan särskild omständighet. Om konsumenten säger upp abonnemangsavtalet på ovan angivna grunder, har teleföretaget rätt att ta tillbaka den terminal som uppbindingen avser. Teleföretaget får inte hos konsumenten ta ut avgifter som hänför sig till den outnyttjade tiden av abonnemangsavtalet.

En konsument har rätt att säga upp ett tidsbegränsat abonnemangsavtal att upphöra två veckor efter uppsägningen också om han eller hon betalar de avgifter som hänför sig till den outnyttjade avtalstiden samt de övriga

avgifter man eventuellt kommit överens om med tanke på en sådan situation.

Villkoren i ett tidsbegränsat abonnemangsavtal får inte ändras till nackdel för konsumenten under avtalstiden. Det är emellertid tillåtet att ändra abonnemangsvillkoren, om ändringsbehovet föranleds av ändringar i lagstiftningen eller av myndighetsbeslut.

Ett teleföretag får förhindra att en mobiltelefon som erbjudits med uppbinding används för ett annat teleföretags anslutning. Spärren ska på konsumentens begäran hävas när abonnemanget upphör i de fall som avses i 5 eller 6 mom. eller när den avtalade tiden går ut. Teleföretaget ska häva spärren inom två veckor från det att begäran framställdes. För hävandet av spärren får ingen avgift tas hos konsumenten.

Denna lag träder i kraft den 2 april 2009.

Bestämmelserna i 70 § 6 mom. ska tillämpas på avtal som har ingåtts efter lagens ikraftträdande.

Helsingfors den 19 december 2008

Republikens President

TARJA HALONEN

Kommunikationsminister *Suvi Lindén*

Nr 977

L a g**om ändring av 2 och 3 § i lagen om ädelmetallarbeten**

Given i Helsingfors den 19 december 2008

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 1 december 2000 om ädelmetallarbeten (1029/2000) 2 § 1 punkten och 3 § 1 mom. 3 punkten, av dem 2 § 1 punkten sådan den lyder i lag 154/2005, samt fogas till 3 § 1 mom. en ny 4 punkt som följer:

2 §

Definitioner

I denna lag avses med
1) *ädelmetall* fint guld, fint silver, fin platina och fint palladium,

arbeten släppas ut på marknaden och säljas som har tillverkats av

3) en platinallegering som innehåller fin platina till minst 850 tusendelar av massan,
4) en palladiumlegering som innehåller fint palladium till minst 500 tusendelar av massan.

3 §

Krav

Som ädelmetallarbeten får endast sådana

Denna lag träder i kraft den 14 januari 2009.

Helsingfors den 19 december 2008

Republikens President**TARJA HALONEN**Näringsminister *Mauri Pekkarinen*

Nr 978

Lag**om ändring av 2 § i lagen om apoteksavgift**

Given i Helsingfors den 19 december 2008

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 21 februari 1946 om apoteksavgift (148/1946) 2 §, sådan den lyder i lag 1070/2007, som följer:

2 §				
Apoteksavgiften fastställs enligt omsättningsgrupper på följande sätt:		2 332 217 – 2 850 968	130 844	10
		2 850 968 – 3 369 432	182 719	10,25
		3 369 432 – 4 277 173	235 862	10,5
		4 277 173 – 5 572 465	331 175	10,75
		5 572 465 –	470 418	11
Apotekets omsättning	Apoteksavgiften vid omsättnings nedre gräns	Avgifts procent för omsättning som överstiger den nedre gränsen	Apoteksavgiften fastställs i fulla euro. En apoteksavgift som är mindre än fem euro tas inte ut.	
€	€		Denna lag träder i kraft den 1 januari 2009.	
777 694 – 906 876	—	6	Lagen tillämpas första gången på den apoteksavgift som fastställs på basis av apoteksrelsens omsättning 2008.	
906 876 – 1 166 110	7 751	7		
1 166 110 – 1 425 053	25 897	8		
1 425 053 – 1 814 905	46 613	9		
1 814 905 – 2 332 217	81 699	9,5		

Helsingfors den 19 december 2008

Republikens President**TARJA HALONEN**Omsorgsminister *Paula Risikko*

Nr 979

L a g**om obligatorisk lagring av läkemedel**

Given i Helsingfors den 19 december 2008

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Lagens syfte

Syftet med denna lag är att genom obligatorisk lagring trygga tillgången på läkemedel och möjligheten att använda läkemedel i situationer där den normala tillgången på läkemedel har försvårats eller är förhindrad.

2 §

Tillämpningsområde

Denna lag tillämpas på läkemedelsfabriker, importörer av läkemedelspreparat, verksamhetsenheter inom hälso- och sjukvården och Institutet för hälsa och välfärd, som i enlighet med vad som föreskrivs i denna lag eller med stöd av den ska lagra läkemedelssubstanser och läkemedelspreparat samt hjälpsubstanser, tillsatsämnen och förpackningsmaterial som används vid framställning av läkemedel.

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

1) *den lagringsskyldige* en läkemedelsfabrik, en importör av ett läkemedelspreparat, huvudmannen för en verksamhetsenhet inom hälso- och sjukvården och Institutet för hälsa och välfärd,

2) *lagringsskyldighet* skyldigheten enligt denna lag att lagra läkemedelssubstanser, läkemedelspreparat, tillbehör som används vid doseringen av läkemedel samt hjälpsubstanser, tillsatsämnen och förpackningsmaterial som används vid framställning av läkemedel,

3) *obligatoriskt lager* ett lager med produkter som den lagringsskyldige enligt denna lag ska upprätthålla i Finland, och

4) *verksamhetsenhet inom hälso- och sjukvården* hälsovårdscentraler, sjukhus och separata verksamhetsenheter som tillhandahåller hälso- och sjukvårdstjänster med en kommun, en samkommun eller landskapet Åland som huvudman, anstalter som avses i lagen angående specialomsorger om utvecklingsstörda (519/1977), statens sinnessjukhus och privata tjänsteproducenter inom hälso- och

sjukvården som säljer sjukvårdstjänster till en kommun, samkommun eller landskapet Åland.

Läkemedel, läkemedelssubstans och läkemedelspreparat definieras i 3—5 § i läkemedelslagen (395/1987).

2 kap.

Lagringskyldighet

4 §

Lagringsmetoder, läkemedelssubstanser och läkemedelspreparat

Lagringskyldigheten gäller de läkemedelssubstanser och läkemedelspreparat som hör till följande läkemedelsgrupper:

1) bland antimikrobiella medel: antibiotika, sulfonamider och andra syntetiska antimikrobiella medel,

2) bland medel vid rubbningar i elektrolyt- och vätskebalansen samt medel för parenteral nutrition: standardlösningar, näringslösningar och albuminlösningar,

3) bland hjärt- och kärlläkemedel och diuretika: medel mot angina pectoris och hjärtinsufficiens, antiarytmika, antihypertensiva medel och diuretika,

4) bland medel vid rubbningar i inre sekretionen och ämnesomsättningen: diabetesläkemedel, medel vid rubbningar i sköldkörtelns funktioner och kortikosteroider,

5) bland analgetika, antireumatika och antipyretika: analgetika av morfintyp och antipyretiska analgetika,

6) medel för lokal och allmän anestesi,

7) bland medel mot förgiftningar och vacciner: medicinskt kol och immunglobuliner,

8) bland medel vid sjukdomar i andningsorganen: medel vid astma,

9) bland medel vid sjukdomar i matsmältningsorganen: antacida, antikolinergika samt spasmolytika,

10) bland psykofarmaka: antipsykotika, antineurotika och antidepressiva,

11) bland neurologiska medel: antiepileptika och medel vid parkinsonism,

12) bland medel vid ögonsjukdomar: glaukomläkemedel,

13) bland medel vid blodsjukdomar: medel

mot trombos, medel mot cancer och hemostatika, och

14) bland djurläkemedel: rabiesvaccin och de läkemedel som är nödvändiga för behandling av livsmedelsproducerande djur och för behandling och förebyggande av sjukdomar hos sådana djur.

Om den lagringsskyldige i stället för ett läkemedelspreparat lagrar läkemedelssubstansen, ska denne samtidigt lagra den mängd som skyldigheten förutsätter av alla hjälpsubstanser, tillsatsämnen och förpackningsmaterial som behövs vid framställning av motsvarande preparat.

Genom förordning av statsrådet utfärdas närmare bestämmelser om de läkemedelssubstanser i läkemedelsgrupperna enligt 1 mom. som omfattas av lagringsskyldigheten. Läkemedelsverket ska med två års mellanrum till social- och hälsovårdsministeriet lämna in en redogörelse för behovet att revidera förteckningen över läkemedelssubstanser i statsrådets förordning. Vid behov fastställer Läkemedelsverket läkemedelsgruppsvis de preparat som innehåller de läkemedelssubstanser som nämns i statsrådets förordning och i vilka dessa är av central medicinsk betydelse. Läkemedelsverket kan dessutom för olika läkemedelssubstanser och för olika läkemedelspreparat besluta att lagringsskyldigheten inte ska gälla alla läkemedel i olika former.

5 §

Läkemedelsfabrikernas lagringsskyldighet

En läkemedelsfabrik ska hålla ett lager med en importerad läkemedelssubstans och de hjälpsubstanser, tillsatsämnen och förpackningsmaterial som används vid framställning av det läkemedelspreparat som tillverkas av substansen, eller i stället för dessa de läkemedelspreparat som fabriken tillverkar, enligt följande:

1) i fråga om de läkemedel som nämns i 4 § 1 mom. 1—2 punkten en mängd motsvarande den genomsnittliga konsumtionen under tio månader,

2) i fråga om de läkemedel som nämns i 4 § 1 mom. 3—7 punkten en mängd motsvarande den genomsnittliga konsumtionen under sex månader, och

3) i fråga om de läkemedel som nämns i 4 § 1 mom. 8—14 punkten en mängd motsvarande den genomsnittliga konsumtionen under tre månader.

Den genomsnittliga konsumtion som lagringsskyldigheten grundar sig på beräknas enligt försäljningen i Finland från ingången av mars till utgången av augusti föregående år av de läkemedelspreparat som innehåller den aktuella substansen.

6 §

Lagringsskyldigheten för importören

Importören av ett läkemedelspreparat ska hålla ett lager med det importerade preparatet enligt följande:

1) i fråga om de läkemedel som nämns i 4 § 1 mom. 1—2 punkten en mängd motsvarande den genomsnittliga konsumtionen under tio månader,

2) i fråga om de läkemedel som nämns i 4 § 1 mom. 3—7 punkten en mängd motsvarande den genomsnittliga konsumtionen under sex månader, dock inte vacciner som omfattas av det nationella vaccinationsprogrammet, och

3) i fråga om de läkemedel som nämns i 4 § 1 mom. 8—14 punkten en mängd motsvarande den genomsnittliga konsumtionen under tre månader.

Den genomsnittliga konsumtion som lagringsskyldigheten grundar sig på beräknas enligt försäljningen i Finland av läkemedelspreparatet från ingången av mars till utgången av augusti föregående år.

7 §

Lagringsskyldigheten för verksamhetsenheter inom hälso- och sjukvården

Huvudmannen för en verksamhetsenhet inom hälso- och sjukvården ska hålla ett lager med de läkemedelspreparat som används vid verksamhetsenheten enligt följande:

1) i fråga om de läkemedel som nämns i 4 § 1 mom. 1 och 3—7 punkten en mängd motsvarande den genomsnittliga konsumtionen under sex månader, dock inte vacciner som omfattas av det nationella vaccinationsprogrammet,

2) i fråga om de läkemedel som nämns i 4 § 1 mom. 8—13 punkten en mängd motsvarande den genomsnittliga konsumtionen under tre månader, och

3) i fråga om de standard- och näringslösningar som nämns i 4 § 1 mom. 2 punkten en mängd motsvarande den genomsnittliga konsumtionen under två veckor.

Den genomsnittliga konsumtion som lagringsskyldigheten grundar sig på beräknas enligt konsumtionen av läkemedelspreparatet från ingången av januari till utgången av september föregående år.

Lagringsskyldigheten för en privat tjänsteproducent inom hälso- och sjukvården gäller läkemedelskonsumtionen i anslutning till de tjänster som säljs till en kommun eller samkommun. Till dem hör de tjänster som en kommun eller samkommun anskaffar i enlighet med 4 § 1 mom. 4 eller 5 punkten i lagen om planering av och statsandel för social- och hälsovården (733/1992) i form av köptjänster eller med servicesedlar.

Två huvudmän för verksamhetsenheter inom hälso- och sjukvården får sinsemellan komma överens om att upprätthålla ett obligatorisk lager och om kostnaderna för lagret. Om huvudmännen har kommit överens om att den ena verksamhetsenheten fullgör lagringsskyldigheten ska båda parterna meddela detta till Läkemedelsverket.

8 §

Lagringsskyldigheten för Institutet för hälsa och välfärd

Institutet för hälsa och välfärd ska lagra vacciner som omfattas av det nationella vaccinationsprogrammet till en mängd motsvarande den genomsnittliga konsumtionen under sex månader. Skyldigheten omfattar inte influensavacciner. Volymen för lagringsskyldigheten grundar sig på konsumtionen under det föregående årets första halvår. När vaccinationsprogrammet ändras ska konsumtionen under sex månader uppskattas på förhand.

9 §

Lagringsskyldighetens giltighetstid

Lagringsskyldigheten, som bestäms enligt

5—8 § på grundval av försäljningen eller konsumtionen under föregående år, gäller ett kalenderår.

Om försäljningen av ett läkemedel under tiden från den 1 oktober föregående år till den 31 mars lagringsåret har ökat med minst 30 procent i förhållande till försäljningen under den tid som nämns i 5 och 6 §, ska den lagringsskyldiga läkemedelsfabriken och importören ändra lagervolymen enligt den förändrade försäljningen. Om försäljningen har minskat med minst 30 procent, kan den lagringsskyldige reducera det obligatoriska lagret med högst den mängd som motsvarar minskningen av försäljningen. Ändringen ska anmälas till Läkemedelsverket. En ändring träder i kraft den 1 juli och gäller till den 31 december samma år.

Den lagringsskyldige befrias från lagringsskyldigheten, om försäljningstillståndet för ett läkemedelspreparat upphör att gälla. Det obligatoriska lagret kan börja avvecklas tidigast tio månader innan försäljningstillståndets giltighetstid enligt den lagringsskyldiges vetenskap upphör. Anmälan om att ett obligatoriskt lager kommer att avvecklas på grund av att försäljningstillståndet upphör ska göras till Läkemedelsverket senast sju dygn innan avvecklingen börjar.

10 §

Ordnanandet av lagringsskyldigheten i särskilda fall

Läkemedelsverket kan av särskilda skäl på ansökan besluta att den lagringsskyldige kan ersätta lagringsskyldigheten helt eller delvis genom att förbinda sig att ordna motsvarande försörjningsberedskap på annat sätt.

Närmare bestämmelser om villkoren och förutsättningarna för att ersätta lagringsskyldigheten kan utfärdas genom förordning av statsrådet.

11 §

Befrielse från lagringsskyldigheten

Läkemedelsverket kan på ansökan helt eller delvis befria den lagringsskyldige från lagringsskyldigheten, om befrielsen inte

äventyrar försörjningsberedskapen när det gäller läkemedel. En förutsättning för befrielse är dessutom att lagringsskyldigheten orsakar särskilda problem för den lagringsskyldige eller att lagringen är uppenbart onödig. Genom förordning av statsrådet kan närmare bestämmelser utfärdas om de grunder med stöd av vilka den lagringsskyldige kan befrias från skyldigheten.

Läkemedelsverket kan meddela närmare föreskrifter om vilka utredningar som behövs för en befrielse från lagringsskyldigheten och om ansökningsförfarandet.

3 kap.

Ersättningar

12 §

Ersättning till den lagringsskyldige

Läkemedelsfabriker, importörer av ett läkemedelspreparat eller de för vars räkning importörens obligatoriska lager hålls betalas ersättning för upprätthållandet av det obligatoriska lagret. Ersättningen är Finlands Banks referensränta enligt 12 § i räntelagen (633/1982) höjd med två procentenheter på det kapital som är bundet till anskaffningen av den vara som finns i det obligatoriska lagret. Ersättningen för lagringen av de lösningar som avses i 4 § 1 mom. 2 punkten är två procentenheter högre än ersättningen för lagring av andra läkemedelspreparat.

Ersättning betalas varken till verksamhetsenheter inom hälso- och sjukvården eller till Institutet för hälsa och välfärd.

Det kapital som är bundet till anskaffningspriset för varan i det obligatoriska lagret beaktas separat för det lägsta faktiska kapitalet per halvårsperiod under ett kalenderår.

Närmare bestämmelser om grunderna för ersättningarna utfärdas vid behov genom förordning av statsrådet.

13 §

Utbetalningen av ersättning

Ersättningen för lagringsskyldigheten betalas årligen i efterskott utifrån en skriftlig ansökan till Försörjningsberedskapscentralen.

Ersättningen betalas ur försörjningsberedskapsfonden.

Närmare bestämmelser om ansökan om och utbetalning av ersättning och om ersättningsförfarandet i övrigt utfärdas genom förordning av statsrådet.

4 kap.

Användningen av och tillsynen över de obligatoriska lagren

14 §

Anmälningsskyldighet

Den lagringsskyldige ska årligen meddela

1) Läkemedelsverket de uppgifter som behövs för att fastställa vilka mängder läkemedelssubstanser, hjälpsubstanser, tillsatssämnen, förpackningsmaterial och läkemedelspreparat lagringsskyldigheten omfattar samt uppgifterna om mängderna i de obligatoriska lagren och övriga uppgifter som är nödvändiga för tillsynen över att denna lag och de bestämmelser som utfärdas med stöd av den iaktas, och

2) Försörjningsberedskapscentralen de uppgifter som behövs för utbetalning av lagringsskyldigheten.

Läkemedelsverket kan meddela närmare föreskrifter om anmälningarna och deras innehåll.

15 §

Underskridande av lagervolymen

Den lagringsskyldiges lager av en produkt som omfattas av lagringsskyldigheten får inte underskrida den mängd som bestäms enligt denna lag. Ett obligatoriskt lager hos en sådan verksamhetsenhet inom hälso- och sjukvården som avses i 7 § får dock vara mindre än den fastställda mängden, om det på grund av störningar i tillgången på läkemedel är nödvändigt för enhetens verksamhet att det obligatoriska lagret börjar användas. Verksamhetsenheten inom hälso- och sjukvården ska efter det att störningarna i tillgången på läkemedel har upphört utan dröjsmål komplettera lagret så att det motsvarar lagringsskyldigheten.

Läkemedelsverket kan på ansökan bevilja den lagringsskyldige tillstånd att underskrida den enligt lag fastställda mängden, om den produkt som finns i ett obligatoriskt lager eller en annan produkt som omfattas av lagringsskyldigheten riskerar att bli olämplig för sitt användningsändamål under lagringstiden. Läkemedelsverket kan bevilja tillstånd att underskrida den fastställda mängden också när den lagringsskyldiges produktion och verksamhet på grund av en tillfällig störning i tillgången på produkten riskerar att avbrytas eller väsentligt minska om det obligatoriska lagret inte börjar användas, under förutsättning att tillståndet att underskrida inte riskerar försörjningsberedskapen. När ett tillstånd att underskrida beviljas ska Läkemedelsverket bestämma storleken på den tillåtna underskridningen och ange inom vilken tid den lagringsskyldige ska komplettera sitt lager så att det motsvarar den lagringsskyldighet som förutsätts i lag.

Läkemedelsverket kan meddela närmare föreskrifter om ansökan om tillstånd att underskrida lagervolymen och om ansökans innehåll.

16 §

Användningen av ett obligatoriskt lager i särskilda situationer

Om det förekommer omfattande problem som gäller tillgången på läkemedelssubstanser eller läkemedelspreparat eller på sådana hjälpsubstanser, tillsatssämnen eller förpackningsmaterial som används vid framställningen av läkemedelspreparat och dessa problem inte beror på läkemedelsfabriker eller importörer, kan social- och hälsovårdministeriet för att säkra försörjningsberedskapen i den exceptionella situationen på framställningen av Läkemedelsverket besluta att den mängd produkter som omfattas av lagringsskyldigheten får underskrida den mängd som föreskrivs enligt denna lag. I ministeriets beslut kan det bestämmas för vilka ändamål och i vilka mängder produkten som omfattas av lagringsskyldigheten kan användas. I beslutet ska det bestämmas när de obligatoriska lagren åter ska vara av den storlek som fastställts enligt denna lag.

17 §

Tillsyn och inspektioner

Läkemedelsverket ska sköta verkställigheten av denna lag och av de bestämmelser och föreskrifter som utfärdas med stöd av den samt utöva tillsyn över de obligatoriska lagren och deras användning.

Försörjningsberedskapscentralen ska övervaka att villkoren för utbetalningen av lagringersättning uppfylls.

En inspektör som utsetts av Läkemedelsverket ska ges tillträde till verksamhetsställets alla lokaler. Vid inspektionen ska alla handlingar som inspektören begär och som är nödvändiga för inspektionen läggas fram. Dessutom ska inspektören utan kostnad på begäran få kopior av de handlingar som är nödvändiga för inspektionen.

Över inspektionen ska föras protokoll. Genom förordning av statsrådet utfärdas bestämmelser om vad som särskilt ska beaktas vid inspektionerna, om vad inspektionsförfarandet närmare ska innehålla och om protokollet och dess förvaring.

5 kap.

Särskilda bestämmelser

18 §

Förverkandepåföljd

En lagringsskyldig som försummar den lagringsskyldighet som bestäms enligt 5 eller 6 § i denna lag eller använder sitt obligatoriska lager i strid med denna lag eller i strid med bestämmelser som utfärdats med stöd av den, ska dömas att till staten förverka den lagringersättning och annan fördel som han erhållit, om det inte är oskäligt med beaktande av att förseelsen är ringa. På bidrag som har dömts att bli förverkat till staten ska en årlig ränta enligt den räntefot som anges i 4 § 1 mom. i räntelagen betalas från och med den dag bidraget lyfts.

19 §

Straffbestämmelse

Den som försummar den lagringsskyldig-

het som bestäms enligt 5—8 § eller annars bryter mot bestämmelserna i denna lag eller med stöd av den utfärdade bestämmelser eller föreskrifter som gäller den lagringsskyldige, ska för *förseelse vid obligatorisk lagring* dömas till böter, om inte strängare straff för gärningen bestäms på något annat ställe i lag.

Är förseelsen ringa, kan Läkemedelsverket avstå från att vidta åtgärder för att väcka åtal mot den misstänkte om ett allmänt intresse inte kräver att åtal väcks.

20 §

Bemyndigande att utfärda förordning

Närmare bestämmelser om verkställigheten av denna lag kan vid behov utfärdas genom förordning av statsrådet.

6 kap.

Ikraftträdandebestämmelser

21 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2009. Lagens 7 § tillämpas på statens sinnessjukhus och privata tjänsteproducenter som säljer sjukvårdstjänster till kommunerna eller samkommunerna dock först från och med den 1 januari 2010.

Genom denna lag upphävs lagen av den 25 maj 1984 om obligatorisk upplagring av läkemedel (402/1984) jämte ändringar.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

22 §

Obligatoriska lager enligt den tidigare lagstiftningen

Är lagringsskyldigheten enligt lagen om obligatorisk upplagring av läkemedel större än enligt denna lag, kan den lagringsskyldige börja minska lagret när lagen har stadfästs så att det överensstämmer med denna lag. Det minskade lagrets storlek fastställs enligt konsumtionen under de sex kalendermånader

som föregick stadfästandet av lagen. Den lagringsskyldige ska underrätta Läke­medelsverket att lagret minskas innan minskningen på­börjas. Lagringsersättning för ett minskat lager betalas enligt de bestämmelser som gällde vid denna lags ikraftträdande.

Försörjningsberedskapscentralen kan efter det att lagen har trätt i kraft för ett år ersätta lagringsskyldiga läkemedelsfabriker och im-

portörer för de obligatoriska lager som över­skrider lagringsskyldigheten enligt denna lag. Överskridningen beaktas enligt situationen den sista veckan i varje kvartal. I övrigt bestäms ersättningen enligt denna lag. För­sörjningsberedskapscentralen kan vid behov meddela närmare föreskrifter om ansökan om ersättning.

Helsingfors den 19 december 2008

Republikens President

TARJA HALONEN

Omsorgsminister *Paula Risikko*

Nr 980

L a g

om ändring av 7 § i barnbidragslagen

Given i Helsingfors den 19 december 2008

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i barnbidragslagen av den 21 augusti 1992 (796/1992) 7 § 2 mom., sådant det lyder i lag 1226/2003, som följer:

7 §

Barnbidragets storlek

barnet 161,50 euro och för varje påföljande barn 182 euro per kalendermånad.

Om en i 6 § avsedd person har rätt att lyfta barnbidrag för flera än ett barn, är barnbidragets belopp för det andra barnet 110,50 euro, för det tredje barnet 141 euro, för det fjärde

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2009. Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

Helsingfors den 19 december 2008

Republikens President

TARJA HALONEN

Omsorgsminister *Paula Risikko*

Nr 981

L a g**om ändring av lagen om service och stöd på grund av handikapp**

Given i Helsingfors den 19 december 2008

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 3 april 1987 om service och stöd på grund av handikapp (380/1987) rubriken för 4 §, 4 § 1 mom., 8 § 2 mom. och 9 §, av dem 8 § 2 mom. sådant det lyder i lag 1267/2006 och 9 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 101/1995, samt
fogas till 3 § ett nytt 2 mom. och till 8 §, sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 1267/2006, ett nytt 3 mom. samt till lagen nya 3 a, 8 c och 8 d § som följer:

3 §

Ansvaret för service och stöd

Vid anordnande av service och stöd enligt denna lag ska klientens individuella hjälpbehov beaktas.

3 a §

Utredning av klientens servicebehov samt uppgörande av en serviceplan

Utredningen av behovet av service och stöd enligt denna lag ska inledas senast den sjunde vardagen efter det att den handikappade eller hans eller hennes lagliga företrädare eller anhöriga eller någon annan person eller en myndighet, för att få service har tagit kontakt med den myndighet i kommunen som ansvarar för socialservicen.

För utredandet av en handikappads behov av service och stöd ska, utan obefogat dröjs-

mål, en serviceplan göras upp enligt vad som bestäms i 7 § i lagen om klientens ställning och rättigheter inom socialvården (812/2000). Serviceplanen ska ses över om den handikappades servicebehov eller omständigheter förändras samt även annars vid behov.

Beslut om service och stöd enligt denna lag ska fattas utan obefogat dröjsmål och senast inom tre månader från det att den handikappade eller hans eller hennes företrädare har ansökt om service eller stöd, om inte utredningen av ärendet av särskilda skäl kräver längre behandlingstid.

4 §

Lagens förhållande till annan lagstiftning

Service och stöd enligt denna lag ska ordnas, om en handikappad inte med stöd av någon annan lag får sådan service eller sådant stöd som är tillräckligt och lämpligt för honom eller henne. För personer som avses i

1 § i lagen angående specialomsorger om utvecklingsstörda (519/1977) ska dock den service och det stöd som personens handikapp påkallar i första hand ordnas enligt denna lag till den del som dessa åtgärder är tillräckliga och lämpliga med hänsyn till personens servicebehov samt även i övrigt förenliga med hans eller hennes intresse.

8 §

Service för handikappade

Kommunen ska ordna skälig färdtjänst jämte följeslagarservice, tolktjänst, dagverksamhet, personlig assistans och serviceboende för en gravt handikappad som på grund av sitt handikapp eller sin sjukdom nödvändigt behöver sådan service för att klara de funktioner som hör till normal livsföring. Kommunen har dock inte särskild skyldighet att ordna serviceboende eller personlig assistans, ifall tillräcklig omsorg om den gravt handikappade inte kan tryggas genom åtgärder inom den öppna vården.

Genom förordning av statsrådet kan närmare bestämmelser utfärdas om innehållet i rehabiliteringshandledning och anpassningsträning samt om innehållet i och ordnandet av färdtjänst och serviceboende.

8 c §

Personlig assistans

Med personlig assistans avses i denna lag den nödvändiga hjälp som en gravt handikappad har behov av hemma eller utanför hemmet

- 1) i de dagliga sysslorna,
- 2) i arbete och studier,
- 3) i fritidsaktiviteter,
- 4) i samhällelig verksamhet, samt
- 5) i upprätthållande av sociala kontakter.

Syftet med personlig assistans är att den ska hjälpa en gravt handikappad att göra sina egna val när det gäller funktioner som avses i 1 mom. För att personlig assistans ska ordnas förutsätts att den gravt handikappade har resurser att definiera assistansens innehåll och sättet att ordna den.

När det gäller att ordna personlig assistans anses som gravt handikappad den som till följd av ett långvarigt eller framskridande handikapp eller en sådan sjukdom nödvändigt och upprepade gånger behöver en annan persons hjälp för att klara de funktioner som avses i 1 mom. och behovet av hjälp inte i främsta hand beror på sjukdomar och funktionshinder som har samband med normalt åldrande.

Personlig assistans i de dagliga sysslorna och i arbete och studier ska ordnas i den utsträckning det är nödvändigt för den gravt handikappade.

I fråga om de funktioner som avses i 1 mom. 3—5 punkten ska personlig assistans ordnas minst 30 timmar per månad, om inte ett lägre timantal räcker för att tillförsäkra den gravt handikappade nödvändig hjälp.

8 d §

Sätt att ordna personlig assistans

När det bestäms på vilket sätt personlig assistans ska ordnas och när själva assistansen ordnas ska kommunen beakta den gravt handikappades egna åsikter och önskemål samt det i serviceplanen definierade individuella hjälpbehovet och den handikappades livssituation i sin helhet.

Kommunen kan ordna personlig assistans

1) genom att ersätta den gravt handikappade för de kostnader, inklusive de avgifter och ersättningar som en arbetsgivare ska betala enligt lag, som avlöandet av en personlig assistent föranleder samt de övriga skäliga och nödvändiga utgifter som anlitaandet av en assistent föranleder,

2) genom att ge den gravt handikappade en i 29 a § i socialvårdslagen avsedd servicesedel som uppgår till ett skäligt värde och med vilken personen i fråga kan skaffa assistentservice, eller

3) genom att skaffa den gravt handikappade assistentservice av en offentlig eller privat serviceproducent eller genom att själv ordna servicen eller ingå avtal om servicen med en annan kommun eller andra kommuner.

I fall som avses i 2 mom. 1 punkten ska den gravt handikappade vid behov handledas

och bistås i frågor som gäller avlöandet av en assistent.

En anhörig eller annan närstående till den gravt handikappade kan inte utses till sådan personlig assistent som avses i 2 mom. 1 punkten, om detta inte av särskilt vägande skäl kan anses förenligt med den gravt handikappades intresse.

9 §

Ekonomiskt stöd

En handikappad ersätts, enligt det behov som följer av hans eller hennes handikapp eller sjukdom, helt eller delvis för sina kostnader för stöd som behövs för att syftet med denna lag ska nås samt för sina extra kostnader för sådana kläder och sådan specialkost som behövs på grund av handikappet eller sjukdomen. Av kostnaderna för anskaffning av redskap, maskiner och anordningar som den handikappade behöver för att klara de dagliga funktionerna ersätts hälften. Kostnaderna för sådana nödvändiga ändringsarbeten som till följd av handikappet måste utföras på redskap, maskiner eller anordningar av standardmodell ersätts dock i sin helhet.

Helsingfors den 19 december 2008

Republikens President

TARJA HALONEN

Kommunen ska ersätta en gravt handikappad för skäligen kostnader för ändringsarbeten i bostaden samt för anskaffning av redskap och anordningar i bostaden, om dessa åtgärder med hänsyn till handikappet eller sjukdomen är nödvändiga för att den handikappade ska klara de funktioner som hör till normal livsföring. Kommunen har dock inte särskild skyldighet att ersätta kostnaderna, ifall tillräcklig omsorg om den gravt handikappade inte kan tryggas genom åtgärder inom den öppna vården.

Genom förordning av statsrådet kan närmare bestämmelser utfärdas om de godtagbara kostnaderna och om andra omständigheter som inverkar på bestämmandet av ersättning enligt 1 och 2 mom.

Denna lag träder i kraft den 1 september 2009.

Utan hinder av vad som föreskrivs i 8 c § 4 mom. ska före den 1 januari 2011 för en gravt handikappad ordnas personlig assistans minst 10 timmar per månad.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

Omsorgsminister *Paula Risikko*

Nr 982

L a g**om ändring av 4 § i lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården**

Given i Helsingfors den 19 december 2008

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 3 augusti 1992 om klientavgifter inom social- och hälsovården (734/1992) 4 § 5 punkten, sådan den lyder i lag 1268/2006, som följer:

4 §

Avgiftsfri socialservice

Avgiftsfria är följande former av socialservice:

5) service enligt 8 § 1 mom. i lagen om service och stöd på grund av handikapp (380/1987), tolktjänst, dagverksamhet med undantag för transporter och måltider, personlig assistans samt specialservice i anslutning till serviceboende enligt paragrafens 2 mom. och undersökningar enligt lagens

11 §; för specialkostnaderna för serviceboende och för personlig assistans kan dock en avgift tas ut, om den handikappade får ersättning för dem med stöd av någon annan lag än lagen om service och stöd på grund av handikapp,

Denna lag träder i kraft den 1 september 2009.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

Helsingfors den 19 december 2008

Republikens President**TARJA HALONEN**Omsorgsminister *Paula Risikko*

RP 166/2008
ShUB 32/2008
RSv 181/2008

UTGIVARE: JUSTITIEMINISTERIET

Nr 976—982, 2 ark